

1

### Десь подівся Коко!

Ох і засмутилася курочка Мирося першого дня нового року!

Хотіла було обняти і привітати півника Коко, побажати йому щастя в новому році, а сідало його ПОРОЖНЄ! Ба більше, вже десята ранку, а він і досі не збудив ферму своїм кукуріканням... От умилилася Мирося хутенько, поклювала трохи кукурудзи й побігла до сусідів.

— Не бачили часом Коко? — питає вона розгублено.

— Бачили, — кажуть вони, — вчора увечері вдвох із тобою. А чого це він не кукурікав сьогодні?

— Зате ми так добре виспалися! — весело зарохкали поросята.

Мирося занепокоїлася. Де ж подівся її коханий півник? Та в неї були вірні друзі! І от кинулися вони нишпорити по всіх усядах...



## Де ховався Коко

2

Земля змерзлася на кістку — у Миросі та її друзів аж лапки задубли! Ось вони заглянули до старої клуні: соломи повно, а півника й близько немає.

— Де ж це він може бути? — сокорила Мирося, підбігаючи до хліва. — Вчора увечері вдвох полягали спати, а вранці вже його нема...

— Цить! — каже раптом індичка Дінона. — Він тут, за купою дров!

Хррр... пхуууу... хррр... пхуууу...

Мирося аж пір'я настовбурчила від люті: її чоловіченько спокійнісінько хропів собі поруч із якимись трьома півнями!

— Тепер мені все зрозуміло! — вигукнула Мирося. — Це друзяки із сусіднього села виманили його на гулі, поки я спала! Терпіти їх не можу — ще ті розбишаки! А зараз допоможіть мені, друзі, — я теж зроблю сюрприз Коко...



## Вставай, Коко!

3

Миросині друзі ще ніколи не бачили Коко в такому стані, та ще й із гребенем набакир!

— Ярчику, — тихенько питає Мирося, — де твоя дудка?

— Зараз принесу! — хитро посміхнувся качур.

Одна нога тут, друга там — і от він уже простягає ту дудку Миросі.

— Ні, ні! — каже курочка. — Хіба я так заграю на ній, як ти? Будь ласка, дмухни в неї чимдуж!

— Що ж, — каже качур, — затуляйте вуха...

Увага!

Підкрався до Коко та як ревоне:

— Ду-ду-ду-ду!

— Що? Га? Що це за лихо?! — підскочив півень.

— Ох і перелякали ви мене! — каже Коко. —

Мало серце з грудей не вискочило!

— А мене ти не налякав? — зі сльозами на очах питає Мирося. — Ноги одбігала, поки знайшла тебе!

Підійшов до неї Коко й каже присоромлено:

— Люба дружинонько, присягаюся, що віднині я ніколи не святкуватиму Новий рік без тебе...



## Обіцянка Коко

4

Поцілувалися півник із курочкою й помирилися, та в їхніх друзів ще була розмова з Коко. Як завжди, почали поросята.

— Ох, Коко, ти знаєш, як любимо ми тебе, але зроби нам таку ласку: перестань кукурикати о п'ятій годині ранку! Це жах — так рано прокидатися!

— Добре, друзі! — каже Коко. — Кукурикатиму пізніше.

І наступного ранку — та й надалі теж — Коко як пообіцяв, так і зробив. Як прокидалися всі на фермі, тоді він і кукурикав. А понад усе полюбляв він спати біля своєї любоньки Миросі...



## 5 Кролики в хаті

Завжди був у полі зі своїм хазяїном-фермером вірний пес Колодар — хоч сніг, хоч дощ, хоч буря, — зате увечері спав біля теплого коминка на м'якій подушці.

— Добре тобі! — зітхали друзі-кролики. — У нашому хліві так вогко...

Щовечора заглядав до них Колодар, щоб поздоровкатися, а потім прожогом біг назад і вкладався біля хазяїнових ніг, та сьогодні раптом замислився.

— Придумав! — каже зненацька. — Як хазяїн засне, я їх і впущу тихенько! Як надумав, так і вчинив: увечері кроляча сімейка вже сиділа біля палаючого коминка!

— Барвистих снів, друзі! — каже пес. — Тільки ж глядіть: поки хазяїн устане, щоб нікого з вас тут і близько не було!

І кролики сонно закивали головами...





## Олениця заслабла

Занедужала мама-олениця й не може глядіти свою дитину. Холодно оленяті Арсену!

Подумав олень та й пішов на ферму просити допомоги. Почула його Джуна й загавкала.

— Що тобі тут треба? — питає.

— Щоб хтось поглядів мого синочка, бо жінка моя заслабла! — каже олень.

— Неси його до корівника, то придумаємо щось... — каже корова Кароля. — Чула якось я казочку про те, як дитину гріли бичок і осел...

— Клади його в ясла, на солому! — каже старий бичок Бодя. — Я зігрію його подихом...

— І я грітиму, — каже віслук Децибель. — І пісень буду йому співати!

Як побачив те диво хазяїн, то почав гукати:

— Наталю! Наталю! Худоба тут різдвяний вертеп улаштувала!

— А що воно таке той вертеп? — питає оленя Арсен.

— Це така різдвяна казочка, — відказала мама-олениця, що вже краще стала почуватися. — Нехай-но якось я розкажу тобі...



6

## Кажіть мені про мене!

Першого дня Різдва стоїть тиша. Попрокидалися мешканці ферми й радіють святу. Тільки павич невдоволений, — а зветься він Я... Коли хтось питає, як його на ім'я, він завжди відказує: «Я!», от звірята і птахи так і прозвали його. Треба сказати, що цей павич любить лише себе і тільки своєю особою цікавиться, тож на фермі його за те незлюбили. Проте сьогодні Різдво, й усі дрібні прикросці та сварки ідуть у непам'ять. А що ж хоче Я?

— Ніхто не дивиться на мене, — пхинькає він у кутку, — і мені доведеться розпускати хвоста для самого себе...

Вийшов павич надвір, задер голову та й розпустив того хвоста, аж схожий він став на різдвяну ялинку.

І тоді вибухнули оплески. Дивиться павич, а то аплодують йому всі птахи та звірята, що є на фермі.

Запишався він і каже:

— Дякую... дякую, друзі! Це мій різдвяний подарунок вам!

— Щасливого Різдва! — вигукнули всі.



7

## Ручне доїння

Заходить хазяїн до корівника ввечері, коли ж раз — і світла не стало!

— Му-у! — каже Короля. — Невже нас руками доїтнуть?

— Довго їм доведеться трудитися! — каже Каринка.

Коли це заходить хазяйка Наталя з донькою Аліною. Посідали на стільчики, поставили відра під вим'ями... Моргнули корівки одна одній і дружно замахали хвостами, хльоскаючи доярок по обличчях.

— Давай зробимо, як раніше бувало! — запропонувала Наталя дочці.

Та й дістала мотузочка й прив'язала хвостяку до ноги корові.

— Це навіть не смішно... — каже Каринка. — І довго не буде світла?

— А мені подобається, коли руками доять! — мукнула Короля. — Людина ніжніше тримає вим'я, ніж доїльний апарат...

— А й справді, — погодилася стара корова. — Колись ми дружили з хазяями і хвостами їх не хльоскали!..



## Гризунки малі

А хазяїн знай дошукується, чому ж це електроенергії нема... Клацнув знову вимикачем — і під стелею загорілася лампа. І раптом чує, занявчала кицька в кутку... Глянув він, а там трое мишей — перелякалися, аж хвости дрижать!

— Та не бійтеся, — каже кішка, — в нас мишей не їдять... навіть якщо вони шкоду роблять!

Подивився хазяїн на дрота, а він геть перегризений!

Так ось хто позбавив корівник світла!

— Голодні вони, напевне... — каже хазяїн.

Та й узяв трохи збіжжя й сипнув мишкам.

— Що й казати, це смачніше, ніж пластикова обмотка... — хрумтять миші збіжжям.

— Та й не таке тверде, як металевий дріт... — каже друга миша.

— Щасливого Різдва! — каже третя мишка.





Як сказали, так і вчинили! Кури, індики, поросята й цесарки, тремтячи від холоду, побігли до клуні.

— Тепер, коли ми тут усі зібралися, — каже Роза, — зробимо так, щоб було нам тепло, як в рукавичці! Пояснюю: найменшенькі нехай збираються усередині, а більші оточать їх і грітимуть! І так гарно вийшло! Зібралися до купи птахи і звірята та й попритулялися одне до одного. І відразу ж повеселішали!

— Ох, я так зігрівся! — каже кролик. — Пречудово ти придумала, Розо!

— Авжеж! — каже якась цесарка. — Ми ж зібралися всі разом!

А Роза готувала ще одну несподіванку для своїх друзів... Якщо вже вони зібралися до купи, вона розкаже їм казочку!

## Качці захотілося мати каченят

Не хотіла качка купатися в калюжах, хоч надворі стояла гожа днина, — сумна і невесела сиділа вона у куточку.

— Ніколи не зможу я висидіти каченяток, — хлипала вона тихенько.

— Та ні! — переконували її подруги. — Все ще прийде...

А за кілька кроків од неї стояла сіра качечка — чула вона ті схлипування, та мовчала. Як побігли ті качки надвір, підійшла вона до нещасливиці й каже лагідно:

— Не плач, серденько... Я теж не відразу висиділа каченят. Знаю я одну стару курку, котра допоможе тобі, й ти теж поведеш своїх діток до ставка! От піди до неї... скажеш, я порадила!





## Як та качка стала матусею

12



Наступного ранку прокинулася вона, як усі ще спали. Закинула свою торбину через плече та й подалася тихенько до ферми, що стояла оддалік. Відчиняє ґратчасту хвіртку, аж там стоїть стара курка в окулярах. Вислухала її та курка й каже:

— Не журися, допоможу я в твоїй біді! Висиджу твої яєчка — підсипають їх мені, як у качок щось негаразд.

Зраділа качечка, побігла додому та й принесла свої яєчка — було їх восьмеро. Взяла їх курка і так гарно висиділа, що за двадцять вісім днів вісім жовтих дзьобиків розбили свої шкаралупи! І незабаром качка вже вела своїх діток до ставка...

## Карамелеві сні

Ой, як гарно простягнувся Карамель у траві! Качається собі, а сонечко пестить його лискуче хутро — він-бо кіт! І як усі його вусаті друзі, страшенно полюбає вилежуватися горічерева у зеленій травиці.

І раптом — ляп! В його рожевий носик поцілила холодна крапля.

Ляп, ляп! — і ще дві краплі влучили точнісінько туди ж.

А потім: ляп-ляп-ляп! — і злива забарабанила йому по голові.

І тоді урвався йому терпець: схопився він на ноги й каже:

— А мені ж наснилося, що лежу я в траві, що світить сонечко... Як уже набрид цей дощ!

Бідолашний Карамель! Щоб покачатися на сонці, треба було чекати ще кілька місяців...

13



## Ночі немає!

Тільки-но смеркало надворі, як Свирид починав скімлити:  
— Ох і темно! Ох і страшно!  
— Не бійся, синку, — казала йому матінка-вівця. — Сонечко втомилося і лягає спати, проміння його гасне. І ти очіці заплющуй...

— Але ж стане ще темніше! — не вгавав Свирид. — А я не люблю пільми!

Ох і засмутилася матінка-вівця! Її синоньо Свирид — найупертіший поміж баранцями. Аж ось у голові їй сьайнула непогана думка... Пригорнула вона його до себе й питає:

— Знаєш казочку про пташку, яка хотіла зловити сонце?

— Ні-і-і... — позіхаючи, каже баранець. — Сонце, воно таке гарне... ох...

Тихо! Свирид заснув... Цікаво, чи зловить він сонце?



14

15

## Кролячі хованки

Матінка-кролиця вирішила поприбирати у норі, а для цього треба, щоб ніхто їй не заважав.

— Може, пограєтесь надворі у хованки? — питає вона своїх діток.

Гоп, гоп, гоп! — повискакували з норі кроленята і вмить поховалися, поки Жорик лічив до десяти. А згодом...

— Бачу тебе! — вигукнув Жорик, угледівши вуха, що виглядало з-за дерева. — І тебе! — каже він, уздрівши хвоста, що стирчав з-за пенька.

Отак він усіх і познаходив — лишилося розшукати тільки Женика. І за криницею шукав він його, і в куцах — ніде нема братика. Коли це хтось як чхне: АПЧХИ!

Гарно сховався Женик — аж у сіно заліз, та потрапила йому в ніс билинка!





## Купіль з грязюки

16

Всі були в захваті від Фані з Кульбабкової ферми! Жодна вівця не чесала так свої кучері, як вона!

— Схибнулася вона, мабуть, на цьому трохи... — каже якийсь баранець.

— Може, й так, але ж ти поглянь на неї! — каже другий. — Ми ходимо брудні та замурзані, а вона...

Якось проходила Фаня коло свинарні.

Гожа вона була та елегантна, що куди там! Аж дивиться, а в калюжі бовтаються двоє поросят, — і так розгулялися вони, що й Фаню обляпали!

— Ой лишенько! — вигукнула вівця. — Ви ж мене замурзали!

— То й що! — зареготалися поросята. — Ось іди до нас, у багні так гарно!

Подумала собі Фаня й вирішила: все одно треба буде митися... Та й шубовсь! — плигнула у калюжу й умить зробилася чорна, як і ті поросята!



17

## Забудькувата Тома

Всі знають білку Тому на Світлячкової фермі — вона бігає сюди гратися з мишами.

— Ох, друзі! — каже якось вона, захекавшись. — Потрібна ваша поміч! Я погубила майже всі свої запаси на зиму!

— Знову! — кажуть миші. — Ох ти ж і роззява, сестричко! Ану давай заглянемо у твої звичні схованки... Засоромилася Тома та й пішла нишпорити з ними по всіх закутах — і в старій клуні, й у хлівах, і навіть у собачій халабуді! Та нічогосінько вони не знайшли, жодного жолудя чи горішка...

Подякувала Тома та й сумно побігла до свого дупла.

